

THEATRE ТЕАТАР

НА РАСКРШЋУ

AT THE CROSSROADS

ХРОНИКА №6 ФЕСТИВАЛА

недеља 11. септембар • 2022. година

5-12.9.2022.

ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ БАЛКАНСКОГ КУЛТУРНОГ ПРОСТОРА | THEATRE FESTIVAL OF BALKAN CULTURAL SPACE

ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ

ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ

ПОЗОРИШТЕ „ДЕЖЕ КОСТОЛАЊИ“ СУБОТИЦА (Србија)

СИНОЋ НА ФЕСТИВАЛУ

ОКРУГЛИ СТО

MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

НУ ДРАМСКИ ТЕАТАР СКОПЉЕ, Скопље
(Република Северна Македонија)

MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

На петој такмичарској вечери трећег „Театра на раскршћу“ изведена је представа „My name is Goran Stefanovski“ Драмског тетара из Скопља у режији Бранислава Мићуновића, те је и овој представи било речи на округлом столу одржаном након изведбе.

Оливера Милошевић, модераторка округлог стола, истакла је на самом почетку разговора специфичност овог драмског текста, а то је да се он састоји од седам драма Горана Стефановског. Бранислава Илић, драматуршкиња, повезала је ових седам драма једном нити – идентитетом и склопила у једну целину коју смо имали прилике да видимо на сцени. Закључила

је да је представа „My name is Goran Stefanovski“ једна дивна посвета једном од највећих драмских писаца балканског културног простора.

На озбиљном фестивалу, какав је „Театар на раскршћу“, треба да се бавимо оним темама које јесу теме наших живота. „My name is Goran Stefanovski“ је заправо представа нашег живота. Осим свих озбиљних питања која су изнедриле представе на овом фестивалу, увек смо се освртали на музику, на ритам и унутрашње осећање, представе, како она испод површине тече, рекао је Бојан Муњин, позоришни критичар и модератор округлог стола.

Миливоје Млађеновић, позоришни критичар, истакао је да би требало смањити причу о идентификацији елемената, зато што се тиме, чини му се, умањује мало вредност овог целовитог уметничког чина. Легитимна је та идентификација онога што је употребљено у представи, важно је само да је то све од дела Горана Стефа-

новског, а оно је саздано у један нови засебни свет који говори својим језиком, који пева својом музиком. Непреводива је музика речи, музика мудрости Стефановског. Представа „My name is Goran Stefanovski“ је била час одбране и заштите идентитета позоришта од псеудодрамских, псеудомодерних честица, закључио је.

Дејан Петковић, театролог, навео је да је извршена инаугурација рада једног од највећих драмских писаца ових простора, а онда је у представи то јако вешто пребачено на фон сценског језика, односно перфоративног језика, односно текста. Рекао је да очекујемо да драмски текст доминира суверено, а одједном глумац конституише простор својом игром и тај исти глумац има двоструко опредељење – и ка партнеру и ка публици.

Јована Сџанковић

ИНТЕРВЈУ

АНДРАШ УРБАН

РЕДИТЕЉ

БИТНО ЈЕ ДА НАС ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛИ ПОВЕЗУЈУ

Ауторски пројект Андраша Урбана „Витезови лаке мале” затвориће такмичарски део фестивала „Театар на раскршћу”. Није први пут да представа коју режира Урбан буде на овом фестивалу пошто је на првом био приказан „Капитал”. Нажалост, познати редитељ није долазио, али се нада да ће се то променити.

– Свакако нисам битан ја, него је битно да се моје представе појаве. Јако ми је драго због тога. Радујем се да је фестивал исто преживео корону и друге препреке и да се организује и живи, развија се – каже Урбан.

Јако је битно да се развија свест да се значајне ствари роде и ван главних градова, каже редитељ.

– Чињеница је да у центрима све постаје значајније, а и сви тежимо томе. Лицемерно говоримо против главног града, а потајно жудимо за тим, или смо завидни, љубоморни. У бити ретко схватамо оне могућности што нам пружа друга врста средине. Наравно, човек се потроши борећи се са одређеним локалним околностима. Нажалост – каже Урбан.

Значајно је, додаје, да се дешавају аутентични фестивали који нису копије већ афирмисаних фестивала.

– Битно је да се створи живост, оригиналност, због чега уметност или њен фестивал постаје виталан, жив, битан. Руку на срце, никада не можемо баратати са оним средствима као у главном граду, лимити су одређенији. Али, добар позоришни фестивал доприноси развоју било које средине и повезује га некако са светом, бар са оним културнијим делом тог нашег света – каже Урбан.

Сарадње, које могу да настану на фестивалу, истиче Урбан, могу да буду од непроцењивог значаја.

– Добар фестивал може да покрене одређене везе између позоришта, али мислим да је то само нус-појава или треба само то да буде. Позоришни фестивал се прави за ону средину и за оне људе који постоји у том датом окружењу. Питање је, да ли то неко схвата као услужну делатност, па мисли да подилази средини, или озбиљно доприноси неком развоју, померању ствари. Мислим да је битно да нас позоришни фестивали повезују, чак и онда када сретнете увек исте људе. Мислим да је значајно да Ниш има међународни позоришни фестивал – каже Урбан.

У Нишу постоји врло озбиљна и вредна позоришна публика, сматра Урбан, и врло је глупо да то неко потцени.

Љубица Јоцић

РЕЧ КРИТИКЕ

MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

НУ ДРАМСКИ ТЕАТАР СКОПЉЕ, Скопље
(Република Северна Македонија)

ОДИСЕЈА ПО СТЕФАНОВСКОМ

„My name is Goran Stefanovski“, адаптација текста Бранислава Илић, режија Бранислав Мићуновић, Драмски театар Скопље

Драматуршкиња Бранислава Илић је урадила ауторску адаптацију драма Горана Стефановског, пролазећи читав опус Стефановског она, користећи само текст Стефановског из седам драма, ствара ауторску адаптацију, која је више од омажа, која је нови текст - мозаичке структуре, сведене, а опет није је лишила емоције карактеристичне за рад Стефановског. Не само да је створила нову структуру него је кроз њу осветлила низ дубоких идентитетских планова који постоје у делу Стефановског. Једно од кључних питања које представа поставља је како идентитет који имамо данас, у

садашњем тренутку ствара наше идентитете који су смештени у будуће време?

Стефановски је дуго живео у Великој Британији, земља у којој је рођен се крваво распала: поставља се питање како реагујемо на психолошке и социјалне турбуленције? Реченице Стефановског ритмом комуницирају са простором унутар гледаоца, покрећу различите врсте реакција/одговора.

„Да осушимо сузе и одемо у Дамаск.“ – идеалан бег, чини се да бољег нема. А Дамаск је данас разорен, мислим док гледам представу.

Редитељ Бранислав Мићуновић пажљиво прати неуралгичне тачке текста и обраћа нам се са сцене постављајући озбиљна идентитетска питања, јасно и благо у мешавини онога што припада сећању, указујући на архетипске матрице које функционишу кроз сва времена (попут мита о Одисеју, чезнемо на путу за Итаком као простором уточишта и уземљења).

Глумачки ансамбл игра интерактивно, складно, пажљиво пратећи темпо представе.

Сцена је попут хангара, у дну су црна лимена врата (сценографија Александар Денић), хангар је простор који унутар себе у једнакој мери може садржавати лепо и ружно, горке и узбудљиве сусрете.

Музика Влатка Стефановског вас води на путовање (Одисеју), асоцијативни токови ме воде до филма *Париз Тексас*, путовање дуго и заправо усамљеничко, затим је то пут кроз Југославију као време и простор којег више нема, а парадоксално постоји толико да човек некад има утисак да се само повукла са сцене.

Одисеј када се најзад врати кући – невидљив је за оне који су тамо. Осећа се изневереним, разореним.

Стефановски је знао да је могуће редефинисати идентитет, променити улогу која се игра, знао је да се све време бавимо веома старим питањима, али и да је нужна храброст потребна човеку за суочавање са собом-ако хоћемо да редефинишемо идентитет и дамо сопственом постојању смисао- то је оно што нам поручује и тим представе „My name is Goran Stefanovski“.

Најшаша Гвозденовић

РЕЧ КРИТИКЕ

MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

НУ ДРАМСКИ ТЕАТАР СКОПЉЕ, Скопље
(Република Северна Македонија)

О ЗЕМЉИ КРВИ И МЕДА

Балкан кроз векове, све до данас, прича своју причу и она је увек тужна и подвучена сетом. Ратови, избеглице, разбојници и жртве, бежаније, преваре, пусте наде и разочарења, смењују се и у народним песмама и у животу а свака нова генерација поставља исто немогуће питање: отићи или остати? Таква сага о Балкану испричана је у представи „My name is Goran Stefanovski“, у изведби скопског Драмског театра и посвећена је ваљда најзначајнијем македонском драмском писцу који је ту

причу о Балкану умео најбоље да исприча. Тако је ова представа нека врста напетог социјалног колажа, састављеног од фрагмената Горанових текстова, у сјајно креираној адаптацији Браниславе Илић и у режији старог позоришног вука, театарског znalца и Горановог пријатеља Бранислава Мићуновића. И у адаптацији и режији најзначајније је да је из опуса Горана Стефановског извучено оно битно и круцијално: флешеви драматичних догађаја, кључни обриси типичних балканских карактера, неуралгични чворови и трагичне завршнице. Наравно, читава представа натопљена је са пуно аутентичног црног хумора и ироније, произведених на овим просторима, са јадом и чемером израслим из „земље крви и меда“, и више од свега са ингениозним мислима и запажањима Горана Стефанов-

ског. Није остала поштеђена ни стара госпођа Европа, која нас непрестано позива под своје скуте, али и намигује једним оком, јер, како кажу овде, „ни код бабе нема цабе“. Велики обол представи дали су сјајни скопски глумци који су у готово фуриозном ритму насликали ту шизофрену балканску фреску, обрубљену мртвим душама које су нестале у небројеним балканским вихорима и маглама. Глумачки: „Нема ту никакве тајне: мораш само да говориш у своје име.“, рекао је о изведби најстарији и најпоштованији међу скопским глумцима, Мето Јовановски. Да, била је ово велика представа наших живота, а што се тиче фестивалског жирија, акције скопског театра за неку од награда значајно расту.

Бојан Муњин

РЕЧ КРИТИКЕ

MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

НУ ДРАМСКИ ТЕАТАР СКОПЉЕ, Скопље
(Република Северна Македонија)

НЕВИДЉИВЕ СНАГЕ БОГОВА

(О прегстави „My name is Goran Stefanovski“ во театрским просторима Горана Стефановског у продукцији Драмског театра из Скопља, Северна Македонија. Режија: Бранислав Мићуновић. Гл. улоге: Метод Јовановски, Стефан Вујусућ, Биљана Драгићевић Пројковска, Игор Ангелов, Софија Куновска)

Идентитет је мртва трка сваког човека. Трка која никада не престаје, али и никада не умара. Трагајући за идентитетом ми у неку руку и преиспитавамо себе и наше околности. То је преиспитавање битка коју такође никада не завршавамо све док нас смрт не прекине. Представа која је озаглављена као представљање именом и презименом једног од најинтереснијих драмских писаца на овим по-

дручјима говори управо о тим бесомучним потрагама човека у овим горућим и врло често контрадикторним просторима. Представа је концептуално рађена као омаж текстова који нису упризорени у Драмском театру и има призвук сете и чежње за репликама овог великог драматичара. Када говоримо о тежини реплика имамо у виду да се сцене у овој представи нижу као сећања, а реплике као призваци једног времена чији је сведок његова драматургија. Оно што пробада док гледамо представу је управо истина, њена крв тече у жилама свих тих сцена који се поређају као ехо једног времена чије дилеме још нису решене. А нема и ко да их реши. Можда би Горан рекао да остану тако зато јер су дилеме оне које нас покрећу да потражимо смисао и живота и припадности. Мето Јовановски, Стефан Вујисић, Биљана Драгићевић Пројковска, Игор Ангелов, Софија Куновска, Јелена Жугић, Драган Спасов, Соња Стамболциоска, Златко Митрески, Дамјан Цветановски, Ана Димитрова и Саша Димитровска су

те „невидљиве“ снаге богова чија је присутност видљива и доминантна. Њихова глумачка енергија доноси пред нама и тај наш дом који је „тамо где боли“, а њихова присутност на сцени је епохална као што су епохалне и кратке и оштре реплике Горанових драмских дела. Његово је име Горан, али ова представа је показала да је његово име и „вечност“ која нас увек подсећа да људских проблема никад доста и да се живот увек множи са судбином и да је резултат – историја. Нажалост, дела Горана Стефановског остају у сјају историје македонског и европског драмског стваралаштва, док представе рађене по њима одзвањају у колективној меморији једне „фиљан фиљан“ земље Македоније чија је душа велика као небо, а дубока као океан. Као интелектуалац и уметник који и задњим дахом није престајао да истражује димаре те библијске земље, Горан је оставио богатство чији нас бескрај одушевљава и увек интригира.

Сашо Ојеневски

РЕЧ КРИТИКЕ

MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

НУ ДРАМСКИ ТЕАТАР СКОПЈЕ, Скопје
(Република Северна Македонија)

ДИРЉИВ ПРОСТОР ОЖИВЉЕНЕ МИСЛИ ГОРАНА СТЕФАНОВСКОГ

Јасно је читљиво гледаоцима од самог почетка представе „My name is Goran Stefanovski“ да неће гледати патетичну, интимно-пријатељску или илустративну посвету редитеља Бранислава Мићуновића великом писцу Горану Стефановском и његовом опусу.

Редитељ Мићуновић заједно са ауторком адаптације Браниславом Илић прави колаж сегмената из седам драма Стефановског - „Црна рупа“, „Лонг плеј“, „Сарајево“, „Казабалкан“, „Хотел Европа“, „Евроалиен“, „Одисеја“ творећи изразито стилизовану представу, сведену и суптилну, и у глумачкој игри и у свим

другим елементима (сценографија Александар Денић, костимографија Роза Трајческа Ристовска), у складу са својом препознатљивом редитељском поетиком.

Редитељ конструише дирљив простор сјећања и оживљавања мисли Горана Стефановског, које у свим зачењским пољима јесу актуелне и живе у прошлом и данашњем времену: питање идентитета као националне и личне категорије, урушени митови, потрага за слободом, тежња за сигурношћу те доминантан осјећај отуђености и неприпадња. Повезивањем различитих текстова у јединствену и кохерентну цјелину допире се до неуралгичних тачака савременог свијета – ратова и избјеглиштва којем свједочимо, људи без домовине, илузије да је негде друго све боље.

Глумице и глумци Мето Јовановски, Стефан Вујисић, Биљана Драгићевић Пројковска, Јелена Жугић, Игор

Ангелов, Драган Спасов Дац, Софија Куновска, Соња Самболџиоска, Златко Митрески, Дамјан Цветановски, Ана Димитрова и Саша Димитревска, иако до последње слике немају међусобни директни однос – не обраћају се једни другима нити имају контакт очима, све вријеме дјелују као један складан организам који са лакоћом, топло и јасно комуницира са публиком. У низу децентних, елегантних сцена извиру реченице и мисли Стефановског, болне, црнохуморне, поетске, оштре, носталгичне, далековиде.

Та колективна игра и редитељски поступак Боранислава Мићуновића ефектно посредује између драгоцјеног и ванвременског опуса Горана Стефановског и нас, данас, и доноси представу која је много више од омажа великом позоришном ствараоцу.

Зорана Краљ

РЕЧ КРИТИКЕ

MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

НУ ДРАМСКИ ТЕАТАР СКОПЉЕ, Скопље
(Република Северна Македонија)

РЕДИТЕЉСКИ ПОСВЕЋЕНО, ГЛУМАЧКИ СУВЕРЕНО

Горан Стефановски је један од највећих драмских писаца Македоније и региона. Његове драме су ванвременске, универзалне и увек актуелне. Бранислава Илић је брижљиво бирајући сцене из његових седама драма (*Црна руџа*, *Лонџилеј*, *Сарајево*, *Казабалкан*, *Хотел Европа*, *Евроаиен* и *Одесеја*) поступком монтаже изградила самосвојну интимну а узбудљиву, заокружену драму које повезује, иначе у драмама Горана Стефановског изражен мотив потраге за идентитетом. У новој аутентичној драмској творевини идентитет исказан

самопредстављајим симболичким насловом *My Names Goran Stefanovski* постаје егзистенцијалистичка категорија. Лична потрага за идентитетом у наизглед уређеном, а уистину ишчашеном и деформисаном свету, Бранислав Мићуновић режира модерно и брижљиво посвету Горану Стефановском градећи истодобно велику, и сетну и чемером испуњену метафору о (само)прогонству, избеглиштву, азилантима, сеобама, вечитој (некад чежњивој, некад очајничкој) потрази за прибежиштем као константи људске судбине.

Из сцене у сцену, пратећи њихов динамизам, смењују се сценографска обележја (реалистички једноставни или онеобичени објекти који овлаш упућују на простор збивања, да би пажљиво распоређени, у последњој сцени, уобличили слику целине проистеклу из

драмског предлошка. Ансамбл Драмског театра из Скопља (Мето Јовановски, Стефан Вујисић, Биљана Драгићевић Пројковска, Јелена Жугић, Игор Ангелов, Драган Спасов Дац, Софија Куновска, Соња Стамболџиоска, Златко Митрески, Дамјан Цветановски, Ана Димитрова, Саша Димитријевска) суверено, јарким глумачким средствима, филтрираним емоцијама, бравурозно оживљава горки хумор, иронију и сарказам и политичку сатиру садржану у драмској партитури Горана Стефановског.

Нека притајено тужна веселост, носталгија, меланхолија, жал за минулим или за недосегнутим, праћена темпераментном музиком Влатка Стефановског, обузима нас и носи и узноси током целе представе.

Миливоје Млађеновић

РЕЧ КРИТИКЕ

MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

НУ ДРАМСКИ ТЕАТАР СКОПЉЕ, Скопље
(Република Северна Македонија)

ТЕАТАРСКИ КАЛЕИДОСКОП ГОРАНА СТЕФАНОВСКОГ

„My name is Goran Stefanovski”,
Драмски театар Скопље. Режија:
Бранислав Мићуновић.

Посвета македонском аутору, драматичару и једном од аутентичних икона југословенског културног простора, Горану Стефановском, настала је као што би и сам писац можда то пожелео – заједничким радом више аутора, сједињених истим емоцијама и интенцијама на сцени његовог Драмског театра из Скопља. На предлог редитеља Бранислава Жаге Мићуновића, драматуршкиња и драмска списатељица, Бранислава Илић направила је прецизан, репрезентативан и сигнификантан избор драмских сцена и деоница из најпознатијих комада Стефановског, настајалих у периоду од 1987. до 2012. године. Колажна структура драмског предлошка, рекло би се, зналачки раскрыљује унутрашње просторе драматургије једног од највећих театарских по-

сленика друге половине XX века са ових простора, на начин саобразан и његовој поетици, али и новијим захтевима времена у којем се дошло до ове сценске сублимације.

Ауторски тим на сцену изводи мноштво Горанових драмских ликова, затечених у ситуацијама које не само што дубински карактеришу психологију отуђених људи – вечитих печалбара, изгнаника, унутрашњих и спољних емиграната, добровољних апатрида, одисеја и полифема, већ на дубоким и празним сценским просторима, у свим правцима исцртавају епохалне кругове значења над судбином једне нације и армије њених луталица у потрази за идентитетом. Редитељ Мићуновић као да у том погледу није имао већих дилема – простор је дефинисан у знацима, конституише га фрагментирани, али згуснути наратив драмског текста и посебно глумачка игра, ослобођена прескриптивних задатости, вишка у изразу или било какве емфазе. Глумачки задатак вешто осцилује између контролисаног мимезиса и упорног, али ненаметљивог апострофирања гледаоца. Емоција која настаје у оваквом процесу иницира гледаоца да се дубље

и непосредније идентификује са драмом појединца, његовим идентитетским потрагама и потребом да се упорно и изнова враћа на почетке преиспитивања – себе и других. Неминовно, овако конципирани сценски ликови лако прелазе пут од еуфоричних извођача до меланхоличних провинцијалаца, од умишљених хероја до античких профила. Редитељски поступак у овој упечатљивој и титровој сценској монтажи не надређује себе глумачком задатку, али и не дозвољава извођачу да се у дубине драмског мозаика улази без дубоког промишљања и поштовања уједначеног ритма играња.

У финишу ове сугестивне инсценације, македонски ансамбл – испраћен овацијама публике (и аплаузима на отвореној сцени) – тумачи деоницу из „Одисеја”, једног од последњих комада Горана Стефановског, транспонујући овај сублимни театарски догађај из простора историјских и епохалних неуроza у сферу вечите потраге за домом „у којем боли”. „Идентитет није зацртан”, тврди драматичар којем је представа посвећена, „већ се осваја иза дана у дан, као и слобода”.

др Дејан Пејковић

Представљене књиге “Гријех заорава” и “У сазвежђу Миливоја Живановића – портрети победника глумачких свечаности у Пожаревцу”

Промоција књиге “Гријех заорава” аутора др Ненада Новаковића трајала је кратко, али су аутор и директор Позоришта Тимочке Крајине “Зоран Радмиловић” Владимир Ђуричић успели да укажу шта је најбитније у овој хрестоматији. Новаковић је истакао да је битно да неке битне приче, идеје, размишљања остану и на папиру.

- Проблем је што доста ствари причамо и радимо. На овом фестивалу има доста добрих прича, решења, идеја, али се разиђемо и заборавимо. Остаје оно што је сакупљено. Нека остане за подсећање, ако не другом, онда бар породици – каже аутор.

Владимир Ђуричић каже да ова књига треба да буде незаобилазно штиво за све који се баве културом.

- Он је отргао од заорава много тога што је требало. У књизи има стручно-научних текстова, књижевних критика, осврта, рецензија. Ненад Новаковић је човек многих талената, и писац је, издавач, професор, власник факултета, има соларне електране, зида цркве. Како све то стане у једном дану, али устане раније и вредан је – каже Ђуричић.

У Народном позоришту је одржана и промоција монографије “У сазвежђу Миливоја Живановића – портрети победника глумачких свечаности у Пожаревцу” на којој су

говорили аутор др Миливоје Млађеновић и др Сашо Огненовски, позоришни критичар.

- У великој галаксији српског позоришта Млађеновић је направио грандиозну књигу о сазвежђу једног великог српског и балканског глумца. Овакве књиге су књиге-споменици. Сведоци су бесмртности синтетичке уметности као што је уметност глуме. Они су стубови позоришта и биле би пронађене, када би био смак света. То су књиге на граници сећања и будућности – каже Огненовски.

Миливоје Млађеновић захвалио се на дивним речима, а истакао је да књига захвата имена твораца велике глуме на српским сценама које су озрачене глумом Миливоја Живановића.

- Књига је усресређена на власнике глуме. Смер којим сам ишао, одбарао сам текстове оних аутора глуме који су се прикључили сазвежђу Миливоја Живановића. Цела књига говори о глуми – каже Млађеновић.

Књига, осим што садржи портрете добитника награде на Фестивалу, каже аутор, садржи и мисли о глуми и улогама за која су добили признања, као и о онима који су имали част и привилегију да говоре на отварању фестивала у Пожаревцу.

Љубица Јоцић

Ауторски пројекат Андраша Урбана

ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ

Позориште „Деже Костолањи“ Суботица, (Србија)

Драматург: Корнелија Голи, Тамаш Олах

Сценограф: Андраш Урбан

Графичка обрада: Викторија Кресанко

Костимограф: Марина Сремац

Композитор: Арпад Серда

Асистент костимографа: Сенка Раносављевић

Кореограф: Тимеа Филеп

Асистент редитеља: Жофија Серда

Учесници видео-снимака: Марта Береш, Емеше

Нађабоњи, Арпад Месарош, Имре Елек Микеш

Дизајн плаката: Арпад Блашко

ИГРАЈУ:

Андреа Веребеш

Бланка Хорват, к. г.

Борис Кучов

Давид Бубош

Дина Дедовић Томић, к. г.

Габор Месарош

Тимеа Филеп

Представа траје 2 сата без паузе.

РЕЧ РЕДИТЕЉА:

Сиже представе стаје у неколико речи: глумцима је дозлогрдио њихов положај и формирали су синдикат. Под редитељском имагинацијом, уз импровизације глумаца, добија се двочасовна оперета са много песме, игре, хумора, али и ироније. Оперета је популарна форма у мађарском културном миљеу и специфичан моменат. Ипак, ми нисмо изабрали жанр, ја се не бавим жанром, нити ме занима нити мислим да је то битно питање, али жанр је настао током процеса проба, наравно, уз нашу жељу да представу водимо у правцу варијетеа.

Често се поставља питање зоне комфора; то јесте тешко, али има изазова у томе да превазиђеш своје границе. Веома брзо схватимо да смо ушли у рутину, то убија наше сцене. Рутина је, у ствари, највећи отров за уметност. Пробијање одређених ограничења управо је противотров. Али питање је и о чему можемо и о чему смемо да говоримо.

РЕЧ КРИТИКЕ

...“Витезови Лакe малe”, такође, имплицитно траже разматрање функција позоришта. Један од аргумената побуњених глумаца који желе да играју у ведрим и блиставим представама је да публику не треба “мучити” тешким темама, јер је она довољно намучена у животу. Да ли заиста позориште треба публици да отвори простор забораве, кроз забаву и ескапизам, или да јој да могућност некакве вредније спознаје, кроз (можда мучан) обрачун са стварношћу?

Ана Тасић

Извор: Полиџика

... Претресавши маштовито и немилосрдно, темељно и заиграно, читаву (једну, могућу) мрежу односа између институције/ феномена позоришта, глумаца и гледалаца – као и света који их окружује, Урбан и његова екипа поентирају своју јеретичку, у сваком погледу политички некоректну и интелигентно забавну представу кроз три сонга: сонг о глумачкој амбицији/ плус контрасонг о “тешком животу војвођанског глумца; потом ругалицу/питалицу упућену политичарима, и, најзад, сонг у славу декадентне оперете и идеалне љубави (или је обрнуто?).

Свешислав Јованов

Извор: nova.rs

Фотографије са насловне стране: Едвард Молнар

ОСНИВАЧИ
ФЕСТИВАЛА

Град Ниш

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

Република Србија
МИНИСТАРСТВО
КУЛТУРЕ И
ИНФОРМИСАЊА

ПОКРОВИТЕЉ
ФЕСТИВАЛА

Председник Републике Србије

ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

ПАРКИНГ СЕРВИС НИШ
да увек има слободног места

МЕДИЈСКИ
ПОКРОВИТЕЉИ

МЕДИЈСКА ПОДРШКА
ФЕСТИВАЛА

Издавач: Народно позориште Ниш • За издавача: Спасоје Ж. Миловановић
Редакција: Јована Станковић, Саша Јовановић, Љубица Јоцић, Миљана Николић • Фото: Иван Васић
Штампа: Boom basic doo, Niš • Тираж: 50 примерака
Народно позориште Ниш • Синђелићев трг бб, 18. 000 Ниш, Србија
Веб сајт: www.narodnopozeristenis.rs • Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>
E-mail: npnis@narodnopozeristenis.rs • direktor@narodnopozeristenis.rs
uprava@narodnopozeristenis.rs • marketing@narodnopozeristenis.rs